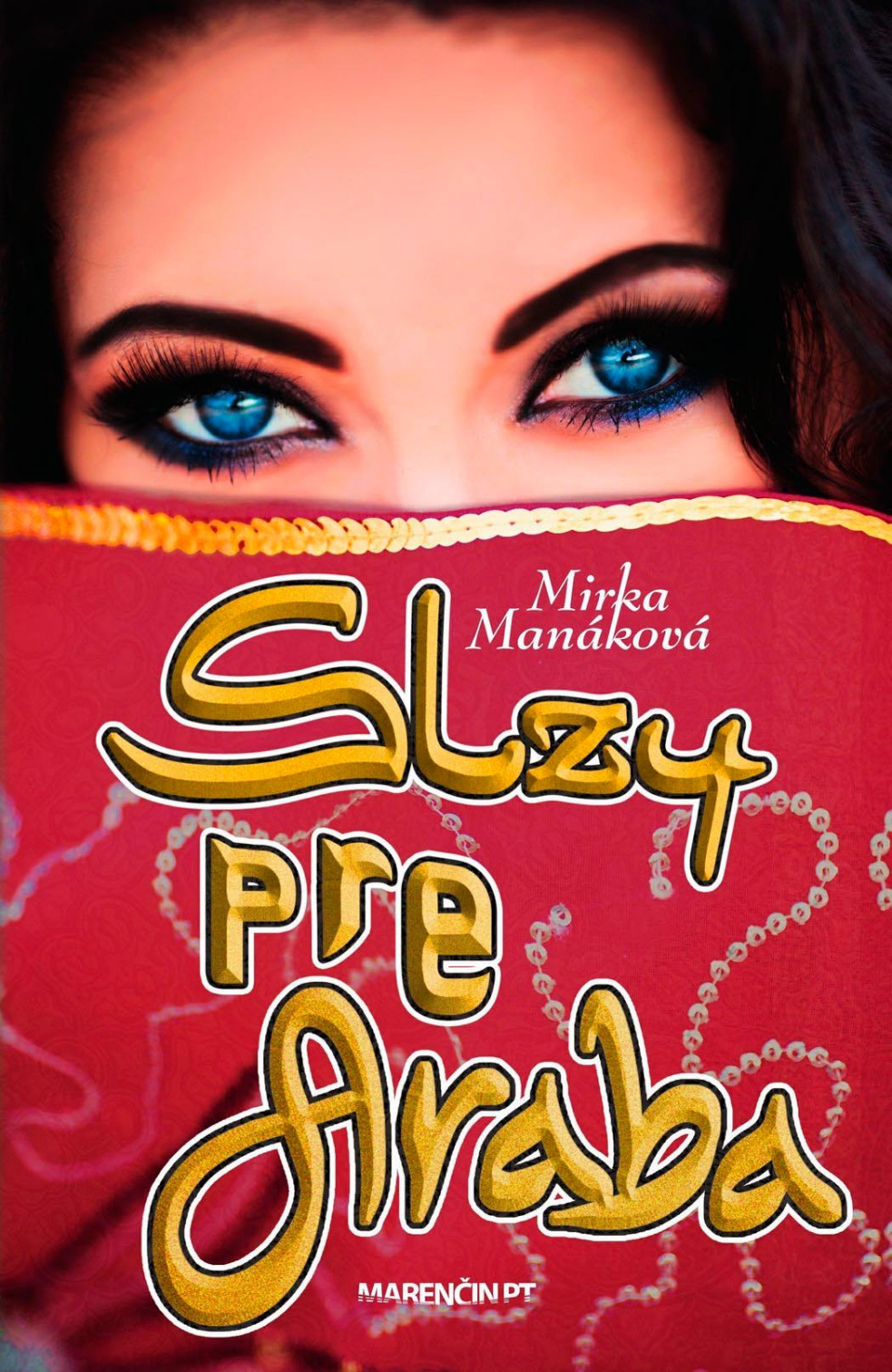

*Mirka
Manáková*

**SLZY
pre
Araba**

MARENČIN PT

Mirka Manáková

*Slzy
pre Araba*

MARENČIN PT

Podakovanie

*Ďakujem vám, milí čitatelia, že ste si túto knihu prečítali až do konca.
Ak vás zaujíma, ako budú pokračovať osudy hrdinov, v blízkej dobe sa
môžete tešiť na druhú časť – voľné pokračovanie tohto príbehu.*

Ďakujem!

© Mirka Manáková, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

Jazyková úprava Ria Jesenská

732. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0326-1 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0327-8 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0328-5 (ePub)

1. kapitola

„Musíme sa stretnúť, Sára. Prídem za tebou.“

Od úžasu sa jej rozšírili zreničky. Tak veľmi by ho chcela vidieť naživo!

„Naozaj by si kvôli mne meral cestu z Dubaja?“

„Že váhaš! Čoskoro prídem a prinesiem ti diamanty.“

„Diamanty? Mne?“

„Prečo sa čuduješ? Ty si ich predsa zaslúžiš.“

„Nemám slov. Ešte žiaden muž mi nedaroval diamanty.“

„Lebo žiaden si ťa nevážil tak, ako si ťa vážim ja.“

Sára sa od vzrušenia silno rozbúšilo srdce. Mohlo by ich virtuálne priateľstvo prerásť do niečoho väčšieho? Na facebooku si písali už niekoľko mesiacov, no nikdy by si nepomyslela, že by jedného dňa za ňou prišiel.

Tento muž bol s ňou, či už ráno alebo večer, síce len cez internet, ale i tak to pre ňu veľa znamenalo. Neustále jej písal a telefonoval. Kým predtým nemala anglický jazyk rada, teraz ho zbožňovala. Vďaka nemu. Kým kedysi pohádala vzťahmi na diaľku, dnes to cítila inak. Vytvorilo sa medzi nimi silné puto. Také silné, až vytlačila ostatné veci na vedľajšiu koľaj.

Stál sa súčasťou jej myšlienok.

Života.

Dňa a noci.

Prenasledovaná jeho hlasom už ani nedokázala spať, lebo vo vzduchu visela otázka, či je to ten pravý. On tvrdil, že áno, i keď sa nikdy naživo nestretli. Na začiatku si myslela, že len žartuje, lenže každým dňom ju presviedčal o opaku. A teraz sa to zmení. Príde za ňou a ich puto sa ešte viac prehĺbi.

Cítila to.

Mala ho plnú hlavu.

* * *

„Sára sa v poslednej dobe správa minimálne čudne,“ prehodil len tak medzi rečou Samuel. Jeho dcéra mu robila starosti. Síce mala devätnásť, ale hlavu neustále nosila v oblakoch.

„Ale choď, mne pripadá normálna,“ Anna nabrala manželovi poriadnu porciu guláša a položila tanier na stôl. „Dáš si aj ty, Dominik?“ uprela spýta-vý pohľad na syna.

„Ďakujem, už som jedol.“

„A kde je vlastne Sára? Prečo s nami nevečeria?“ zamračil sa Samuel.

„Vo svojej izbe,“ odvetila Anna.

„Kedy naposledy sedela s nami pri stole? Už ani neviem, že mám dcéru. Stále je zatvorená v izbe a takmer sa s nami nerozpráva.“

„Prestaň, Samuel. Je ešte mladá, má svoj svet.“

„Je už dospelá, tak nech sa podľa toho aj správa!“ rozčuľoval sa ako obvykle.

„Otec má pravdu, Sára je ako malé decko,“ zamiešal sa do rozhovoru Dominik.

„Tak to ti pekne ďakujem!“ ozval sa zrazu zlostný hlas Sáry, ktorá si ich rozhovor nechtiac vypočula. „Tak ty ma pokladáš za decko? Toto som si o tebe nemyslela!“

„Tak som to nemyslel,“ Dominik sa cynicky uškrnul.

„Si fakt odporný!“

„A ty si hysterka!“

Samuel tresol pästou po stole. „Dost bolo hádok! Sára, sadni si a najedz sa s nami.“

Prevrátila oči. „Ak som aj bola hladná, práve ma prešla chuť.“

„I tak si sadni, chcem s tebou hovoriť!“

Prísny pohľad otca Sáru prinútil poslúchnuť. Škaredo zazrela na brata a posadila sa vedľa neho. Anna, stojac pri sporáku, uprela na dcéru prosebný pohľad. Nechcela, aby sa znovu hádali. Sára bola temperamentná a výbušná ako Samuel a Anna sa neraz stávala svedkom ich hádok. Mala to ťažké, lebo nevedela, na koho stranu sa postaviť. Predsa len, Sára už nebola malé dievčatko, ale mladá žena, čo však Samuel akoby nedokázal pochopiť. Naposledy vystrájal pred rokom, keď začala randiť s mužom, ktorý bol od nej takmer o dvanásť rokov starší. I keby jej ten vzťah zakázal, Sára by si našla spôsob, ako sa s Patrikom tajne stretávať. A aj to robila. Chodila k nemu domov. Nemohli ju priviazať k posteli a nikam nepustiť.

„Veď počkaj, uvidíš, keď ju ten grázlel nabúcha!“ vykrikoval Samuel vtedy. Našťastie sa jeho slová nenaplnili a všetkým sa uľavilo, keď to Sára napokon s Patrikom skončila.

„Rozišla som sa s ním. Už si spokojný, otec?“ hľadela na neho s výčitkou.

„Som spokojný, pretože to nie je chlap pre teba. Zaslúžiš si lepšieho.“

„Ale nehovor. A kto by to mal podľa teba byť?“

„Nemal by byť od teba starší viac ako o tri roky. Nemal by fajčiť a piť ako ten tvoj Patrik. Prečo si ho vlastne nechala? Myslel som si, že je to láska až za hrob.“

„To ťa nemusí zaujímať,“ odvrkla vtedy Sára. Keď Patrikovi oznámila, že s ním končí, ani to s ním nepohlo. Ostala by s ním, no ubližoval jej svojím od-

mietavým správaním. Zrazu po nej prestal túžiť, ozýval sa čoraz menej, a keď sa stretli, mala pocit, že ju vôbec nepočúva. A najviac zo všetkého jej prekážalo, že už od neho nedostávala toľko darčiekov ako kedysi. Možno mal otec pravdu a dobre ho odhadol, lenže to neznamenalalo, že jej teraz bude vyberať partnera. Od rozchodu s Patrikom ubehlo už niekoľko mesiacov a Sára na neho celkom zabudla. Veď prečo by sa mala trápiť kvôli niekomu, kto o ňu nestál? Najviac jej i tak bude ľúto za jeho peniazmi, ktorými si ju kupoval. Zo spomienok sa vrátila do reality a uprela modré oči na otca, ktorý sa tváril nekompromisne.

„O čo ide?“ spýtavo na neho hľadela.

„Rád by som vedel, čo celé dni robíš vo svojej izbe,“ Samuel si preložil ruky cez prsia a oprel sa o stoličku.

„Hľadám si prácu,“ použila ako zvyčajne lož.

„Celé dni? Veď z izby pomaly ani nevychádzaš.“

„Ale otec, vieš ty vôbec, aké je to dnes náročné nájsť si prácu? Nie je to také jednoduché.“

„Ak chce človek pracovať, vždy si prácu nájde. Aspoň sa ti niečo črtá?“

„Zatiaľ nie,“ mykla plecami. V skutočnosti sa dlhé hodiny venovala Hasanovi. Jej arabský priateľ bol milý a romantický, zahŕňal ju všetkou svojou pozornosťou. A mal veľa peňazí. Aspoň to tvrdil. Diamanty si predsa len tak hocikto nedovoľí kúpiť.

„Ak by si išla na výšku ako ja, mala by si po probléme,“ ozval sa Dominik a ignoroval sestrin nahnevany pohľad. „Viem, že je pre teba ľahšie nájsť si bohatého milenca,“ posmešne sa zasmial.

„Sklapni,“ precedila cez zuby Sára. Školu neznášala a bola rada, že vôbec zmaturovala. Ironická poznámka o bohatom milencovi sa však na ňu hodila. No a čo? Takí tí chudáci, ktorí pracovali od svitu do mrku za pár drobných, ju veru nezaujímali.

Vedela, čo ju čaká. Otec bude na ňu tlačiť, porovnávať ju s Dominikom. Že on chodí na vysokú, že chce niečo v živote dokázať, ale ona nie. Vždy ich porovnával. Zakaždým počúvala, že Dominik je ten lepší a ona tá zlá. Tvrdohlavá a neposlušná dcéra, ktorá si robila po svojom. Cítila, že je to len časovaná bomba.

„Mala by si si brať príklad zo svojho brata,“ zahundral Samuel. Už zasa. Vošla do nej zlosť.

„Isteže! Je mi jasné, že Dominik je múdry, šikovný a nerobí žiadne chyby, zatiaľ čo ja som hlúpa a lenivá. Že som sa vôbec narodila!“ prudko sa postavila a rozbehla sa do svojej izby, v ktorej sa zamkla. Chcela mať od všetkých svätý pokoj. Zakrátko na to Anna zabúchala na dvere.

„Sára, otvor tie dvere!“ kričala.

„Nechaj ma na pokoji, mama!“

„Otec to tak nemyslel.“

„Prečo sa ho zastávaš? Čo nevidíš, ako lipne na Dominikovi a mňa neznáša?!“

„Nie je to tak,“ Anna sa zúfalo dobýjala do dcérinej izby, ale bezúspešne. Sára ani po niekoľkých minútach dvere neotvorila. Namiesto toho zapla notebook a napísala Hassanovi. On jediný mal pre ňu pochopenie.

„Potrebujem ťa. Už nevládzem žiť s našimi.“

„Čo sa stalo, drabá?“

„Len to, že ma nikto nemá rád.“

„Ja ťa predsa ľúbim, Sára.“

„Ach, Hassan, ani nevieš, čo pre mňa tvoje slová znamenajú. Už sa nemôžem dočkať, keď ťa konečne uvidím naživo.“

„Bude to čoskoro. O dva dni priletím na Slovensko.“

„Už o dva dni?“

„Áno, Sára. A prinesiem ti diamanty, ako som ti sľúbil.“

2. kapitola

Sára sa potrebovala niekomu zdôveriť. O virtuálnom priateľovi nevedel nikto, no dnes si povedala, že sa s ním pochváli kamarátke Lene. Veď Lena sa neustále chvastala, keď sa okolo nej motal niekto nový, tak prečo by nemohla i ona? Počas strednej školy chlapci obletovali hlavne blondavú Lenu a Sára ostávala v pozadí. Akoby aj nie, keď vyzerala oproti krásnej kamarátke ako šedá myš.

Lena mala dokonale štíhle telo, nádhernú tvár a dlhé vlasy. Stačilo, že sa usmiala a všetkých odzbrojila. Sára musela vydať vždy viac námahy, aby si ju nejaký muž všimol. Gaštanové vlasy nosila väčšinou zopnuté v gumičke a mala pár kíľ navyše, čo jej sebavedomiu rozhodne neprospievalo. Ešteže existoval mejkap a všetky tie výdobytky sveta, ktorými sa dalo skrásliť. No i tak sa nemohla porovnávať s Lenou. Boli síce muži, ktorí vedeli jej krivky oceniť, ale tí nemali dostatočne tučné bankové konto, aby si ich mohla pre zmenu všimnúť ona. Lena na ňu čakala na terase ich obľúbenej kaviarne.

„Ahoj,“ Sára si sadla oproti nej.

„Čo je také dôležité, že si sa musela so mnou tak súrne stretnúť?“ spýtala sa Lena bez pozdravu. Dnes nemala chuť na siahodlhé debaty, avšak pri Sárinom rozvášnenom telefonáte ju celkom zaujímalo, čo sa deje.

„Musím ti niečo povedať,“ začala tajomným hlasom Sára.

„Tak hovor.“

„Už dlhší čas si píšem s jedným mužom.“

„No a? Na facebooku som aj ja a tiež mi píše húfa mužov,“ zdvihla bradu pyšne Lena.

„Ale u mňa je to iné.“

„Prosím ťa, prejdi k veci, lebo ma unudíš k smrti,“ urobila grimasu Lena a znechutene si zapálila cigaretu. Utekala sem kvôli Sára, akoby horelo, a ona jej oznámi toto? Myslela si, že sa dozvie niečo zábavnejšie.

„Tak ma dobre počúvaj! Je to Arab a pochádza z Dubaja. Zajtra za mnou priletí,“ zdôraznila Sára.

Lena sa rozkašľala. „Prosím?“ neveriacky na ňu civela. Sára sa uškrnula. Tak predsa ju konečne zaujala.

„Ty sa chceš stretnúť s Arabom? Zbláznila si sa?“

Sára čakala, že zbadá v kamarátkiných očiach závisť, ale to, čo sa tam odzrkadľovalo, bolo skôr zdesenie.

„Čo je na tom? Chcem ho vidieť naživo, pretože sa mi veľmi páči. A asi k nemu začínam niečo cítiť,“ posledné slová vyslovila v rozpakoch a vzápätí ich olutovala. Lena si ju totiž posmešne premerala.

„Si normálna? Zaľúbiť sa do človeka, ktorého vôbec nepoznáš?“

„Myslíš, že to nie je reálne? Viem o ňom všetko.“

„Čo všetko?“

„Má dve sestry. Otec mu už zomrel, ale matka ešte žije. Je samostatný, finančne nezávislý, veľmi milý a pozorný. Podniká. Vlastní päťhviezdičkový hotel v Dubaji.“

Lena skrivila ústa do niečoho, čo vyzeralo ako komický úsmev.

„To vieš o ňom naozaj veľmi málo. Ako môžeš byť taká naivná tápa?“

„Prestaň! Poznám ho dobre!“

„Ale prosím ťa! Všetko si mohol vymyslieť, aby si ťa získal. Uvedomuješ si, aké to môže byť nebezpečné, stretávať sa s Arabmi?“

„Prečo by to malo byť nebezpečné? Nie všetci sú teroristi, ako si to myslí môj otec.“

„Možno nie, ale sú to utečenci, ktorí sa hrajú na bohatých a budú ti zobať z ruky, len aby dosiahli, čo chcú. Ešte ťa nepožiadali o ruku? Ver, že ak to urobíš, tak to bude len preto, aby tu získal slovenské občianstvo.“

Sára prevrátila oči. Toto isté hovoril i otec. Akí sú tí moslimovia zákerní a ako klamú európske ženy. Od Leny však čakala viac pochopenia.

„Hassan je iný.“

„Hassan ti poplietol hlavu.“

„Závidíš mi?“

„Bože, Sára, prečo by som ti mala závidieť?“

„Tak napríklad preto, že sa o mňa zaujíma bohatý muž exotického pôvodu?“ V Sára to vrelo.

„Je v skutočnosti chudobný ako kostolná myš a ťahá ťa za nos.“

„To ty nemôžeš vedieť!“

Lena na ňu vážne pozrela. „Mala by si sa spamätať. Namiesto toho, že lovíš idiotov na facebooku, mala by si radšej so mnou vyjsť do ulíc. Poďme na diskotéku. Tam je chlapov neúrekom a možno viac zazobanejších ako ten tvoj Hassan.“

„O tom pochybujem. Tu žijú len držgroši. A tí skutoční pracháči sú už dávno ženatí. A diskotéky? Tie ma už nebavia. Nemám záujem o fetiškov, ktorí ma chcú pretiahnuť na jednu noc,“ ohrnula nos Sára. Rozhovor ju už unavoval. Očakávala od kamarátky jedinú. Pochopenie. A radu, čo si obliecť na stretnutie s Hassanom. K tomu sa však ani nedostala. Vstala od stola, rozhodnutá odísť. Lenin postoj jej totiž na nálade nepridával.

„Radšej už pôjdem domov.“

„Ako chceš,“ Lena od nej odvrátila pohľad a niečo si ťukala do mobilu. „No budem určite zvedavá, ako to vaše stretnutie dopadlo,“ dodala.

„Ozvem sa ti.“

„Určite sa ozvi a neurážaj sa za môj názor. Len mám obavy, rozumieš?“

Sára vystrúhala grimasu. „Odkedy si taká starostlivá?“

„Dobre, už sa nebudem starať, ale potom mi neplač, keď ti nejaký magor zlomí srdce.“

„Hassan je iný, cítim to.“

„Len aby.“

* * *

Samuel využil neprítomnosť dcéry a rozhodol sa preskúmať históriu na internete v jej počítači. Vedel, že tým porušuje právo súkromia, ale nedalo mu to. Sára sa mu zdala každým dňom čudnejšia, niekedy ju počul s niekým telefonovať, ale keď vstúpil do izby, hovor hneď ukončila. Potreboval si overiť, či si naozaj hľadá prácu, ako tvrdila. Podozrenie, že mu niečo tají, v ňou neustále rezonovalo. Otvoril notebook, zapol ho a dúfal, že ho nemá zaheslovaný. Nemala.

Displej sa rozsvietil a bez problémov sa dostal aj do histórie internetu. Hľadal stránky ponúkajúce prácu, ale žiadne nenašiel. Namiesto toho objavil rôzne články o Spojených arabských emirátoch. Konkrétne si prezerala mesto Dubaj. Žeby si niečo študovala? Zamračil sa. Odkedy sa Sára zaujíma o moslimské krajiny? V záložkách našiel uložené sociálne siete. Pripojil sa na facebook a na jeho prekvapenie zistil, že heslo ma uložené. Tak len stlačil ok a dostal sa do jej profilu. Nemal by, vedel to a na chvíľu sa zháčil, keď si uvedomil, čo robí. Sára je predsa dospelá žena. Tak prečo mal pocit, že si ju potrebuje i tak preveriť? Premýšľal. Je ešte nezrelá a márnотratná, nedôveroval jej. Asi to bola otcovská intuícia. Očami rýchlo prešiel správy v messengeri. Nenašiel nič podozrivé, len banálne rozhovory s kamarátkami. Takmer sa odhlásil, keď si všimol, že jej niekto napísal. Po anglicky. Akýsi Hassan.

„Si tu princezná?“

Rýchlo pozrel profil dotyčného a skoro ho porazilo. Hassan Al Gala, žijúci niekde v Dubaji, mu zdvihol krvný tlak. Asi tridsaťročný chlapík na fotografiách vyzeral na pohľad neškodne a dokonca veľmi sympaticky, ale napriek tomu mu zovrelo žalúdok. Prečo si s ním Sára píše? Pozrel si ich konverzáciu v angličtine. Niečo rozumel a niečo si musel preložiť. To, čo sa dozvedel, sa mu ani trochu nepáčilo. Ten hajzlík jej vyznával lásku a mal sa s ňou dokonca stretnúť! Čítal dobre. Zajtra za ňou pricestuje. Chcel odpísať, ale v tom vošla do izby Anna.

„Čo to robíš?“ vyčítavo hľadela na manžela. „Čítaš Sárinu poštu?“

„A vieš ty, čo naša dcéra robí, že ju stále obraňuje?!“ vybuchol.

„Je to jej súkromie, Samuel!“

Chytil Annu za ruku a stiahol ju k sebe na kolená. „Pozri sa, zajtra za ňou má priletieť nejaký Arab. Dohodla si s ním stretnutie!“

„Čože?!“ Annu to prekvapilo.

„Vedel som, že nám niečo tají. Nehľadala si prácu, ale trávila čas na facebooku vypisovaním s Arabom.“

„To nie je možné. Veď dobre vie, aký máme názor na tých ľudí.“

„Zdá sa, že ju náš názor nezaujíma,“ ironicky podotkol.

Sára zrazu vošla do izby a ostala zarazene stáť.

„Tak už si doma,“ pozrel na ňu otec pohľadom tvrdým ako skala. Sára spanikárila.

„Vysvetlíš mi, prečo sa mi hrabeš v počítači? Na to nemáš právo!“ pribehla k stolu a zatvorila notebook.

„Prinútila si ma k tomu. Kto je Hassan?“

Vyschlo jej v hrdle.

„Je to môj kamarát.“

„Kamarát? Je to cudzí človek, Sára!“

„Ale čoby! Dnes priateľstvá fungujú aj vo virtuálnom svete,“ oponovala.

„Áno? A čo všetko o ňom vieš?“

„Prečo má spovedáš?“ nasrdila sa.

„Je moslim?“

V izbe zavládlo ticho. Nemôže mu klamať. Určite videl jeho profil, aj odkiaľ pochádza. Pozrela na matku. Anna jemne kývla hlavou a očami ju povzbudzovala, aby hovorila len pravdu.

„Záleží na tom?“ uprela znovu zrak na otca, ktorý stál na hranici zúrivosti. Priam cítila jeho neviditeľné škrípanie zubami.

„Samozrejme, že záleží. Nechcem, aby sa moja dcéra zaplietla s moslimom. Vieš dobre, akí sú tí ľudia nebezpeční a nás kresťanov nenávidia.“

„Otec, nepreháňaj. Ty len vidíš to, čo je v televízii. Je rozdiel medzi radi-

kálnym moslimom a normálnym moslimom, ktorý žije rovnaký život ako my a netúži po násilí.“

„Ale nevrav! A kde berieš tu istotu, že ten tvoj Hassan je taký neškodný? Povedzme, že nie je terorista, no vyznáva ti lásku a vôbec ťa nepozná. Zdá sa ti to normálne?“

Sára stuhla. Koľko si toho jej otec prečítal? Keby to bola tušila, zakaždým by si konverzáciu s Hassanom vymazala.

„Ty si mi čítal aj správy?!“

„Samozrejme, že som ich čítal. No len tie zo včerajška. Radšej si ani nepredstavujem, čo všetko ste spolu preberali!“

Sára sa nahrnuli slzy do očí. Vedela, že ak má otec zmäknúť, tak najskôr musí zmäknúť ona. Keď sa rozcitlivela, zvykol ustúpiť.

„Chceš mi zakázať, aby som sa s ním stretla?“ spýtala sa ufnukane.

Anna položila ruku na manželovo plece. Pocítil jej upokojujúci dotyk a zlosť z neho opadla. Vedel, čo si Anna praje. Aby sa so Sárrou nehádal, aby mal pre to dievča pochopenie, lebo je už dospelá, i keď jemu sa to nezdalo. Ešte stále mu pripadala ako dieťa, len v ženskom obale. Anna mu často pripomínala, aby Sára viac dôveroval. Ak aj jeho dcéra urobí v živote chyby, poučí sa z nich. I on bol predsa mladý a stváral hlúposti. Tajne fajčil a robil veci, o ktorých rodičia netušili. Trpko si uvedomil, že Sára je po ňom. Všimol si, že jej stiekla po líci slza a povzdychol si.

„Ak sa chceš stretnúť s nejakým pochybným človekom, tak choď. Ja som ťa varoval,“ povedal miernejšie. Sára sa rozjasnila tvár.

„To myslíš naozaj vážne? Nebudeš mi v tom brániť?“

„Máš devätnásť, už nenesiem za teba zodpovednosť. Rob si, čo chceš, no môj názor poznáš.“

Sára by ho najradšej objala, ale hrdosť jej to nedovoľovala. Otec bol tvrdý muž s kamennou tvárou a svoje city ukrýval niekde hlboko vo vnútri. Vedela, že ju má rád, len to nedával tak najavo ako matka.

„Ďakujem. Sľubujem, že neurobím žiadnu hlúposť,“ usmiala sa.

Samuel sa pomrivil. Ani trochu sa mu nepozdávalo, že ustúpil a dovolil Sára, aby na to stretnutie išla. No ak by jej to zakázal, určite by si našla spôsob, hoc by mala i vyskočiť z okna.

„Dúfam len, že sa s ním stretneš počas dňa. V noci by to mohlo byť nebezpečné.“

„Neboj sa. Dáme si len kávu a poobede som doma!“ ubezpečovala ho.

„Nechaj to už tak, Samuel. Musíme Sára viac dôverovať,“ zamiešala sa do rozhovoru Anna.

„Ďakujem, mama. Fakt by nezaškodilo, keby ste mi viac verili.“

„Možno sa s ním stretnáš a zistíš, že si vôbec nerozumiete. Vzťahy cez internet nie sú skutočné vzťahy a realita je iná,“ frflal Samuel.

„Práve preto ho chcem spoznať, aby som zistila, či si s ním budem rozumieť aj naživo,“ vysvetľovala zanietená Sára. Samuel sa v duchu modlil, aby sa Sára ten muž nepáčil. Prijal by radšej, aby sa vrátila k Patrikovi, ktorý mu síce tiež ležal v žalúdku, ale aspoň nebol moslim.

3. kapitola

Napravila si vzdušné šaty lososovej farby, siahajúce tesne pod kolená, a rozhladla sa po letisku. V tejto horúčave sa v nich bude cítiť určite príjemnejšie než v džínsoch. Navyše viac odhaľovali ako zakrývali. Zámerne. V šatách jej pekne vynikli prsia, v tomto prípade teda väčší výstrih ocenila. Musí ho predsa na prvom stretnutí očariť. Vlasy si nechala rozpustené a výraznejšie sa nalíčila.

Na letisku sa motalo príliš veľa ľudí. Odstúpila nabok a čakala na Hassana. Ešte nikdy nebola taká nervózna. Aký asi bude naživo? Budú si spolu rozumieť rovnako ako po telefóne? Usmiala sa, keď ho konečne zbadala, a rýchlo mu zamávala. Spoznal ju okamžite, pretože kráčal smerom k nej a ťahal za sebou kufor. Sára si nervózne žmolila ruky. Zastal pred ňou očarujúci muž s tajomným úsmevom a s tými najtmavšími očami, aké kedy v živote videla. Čierne vlasy mal elegantne začesané dozadu a na sebe vkusný oblek.

Ach, bože! Ú skutočnosti je ešte krajší!

„Ahoj, Sára,“ podal jej ruku.

„Ahoj, Hassan,“ pozdravila ho anglicky. Nepobozkal ju na obe líca, ako je to vo zvyku u tunajších mužov, len jej taktne potriasol rukou. Chvíľu na seba len tak pozerali a obzerali si jeden druhého. Hassan si ju premeral. Modré oči, pokožka omnoho bledšia, akú majú ženy v jeho krajine, a dlhé vlasy svetlogaštanovej farby. Pohľadom skĺzol na jej hrudník dlhšie, akoby sa patrilo. Sára si to všimla a začervenala sa. Chcela ho zaujať, ale rozhodne nečakala, že ho uvedie do rozpakov.

„Máš... peknú retiazku,“ hlesol. Ešteže tu retiazku naozaj mala a mohol použiť výhovorku, prečo jej tam zíza.

„Ďakujem. Je to darček k osemnástym narodeninám,“ usmiala sa.

Periférne si všimol blondínu v minisukni a ihličkách a obľal ho pot. Práve pre toto sa sem oplatilo chodiť. Na Slovensko prišiel síce prvýkrát, no usúdil, že je to tu rovnaké ako v Taliansku či v Nemecku, čo sa žien týkalo. Všetky chodili odhalené a v lete niektoré takmer nahé. Krátke sukničky a topy toho viac odkrývali, akoby sa patrilo. Toto v Dubaji videl iba v nočných podnikoch s prostitútkami. Na ulici nikdy, pretože u nich sa ženy museli zahaľovať. Turistky síce nemuseli mať na sebe abayu, ale striedmosť v obliekaní bola na mieste.

Odtrhol zrak od blondínky s dlhými nohami, ktorá sa strácala za chrbtom Sára a upriamil svoju pozornosť na ňu.

„Naozaj? A od koho si ju dostala?“ zaujímal sa a znovu pozrel na jej hrudník. Sára si zahryzla do pery.

„To... to nestojí za reč,“ habkala. Nebude mu predsa na prvom rande vešať na nos, že jej retiazku daroval ex.

„Si skutočne krásna. Na kamere si tiež bola, no teraz, keď ťa vidím takto naživo, nemôžem sa na teba prestať pozeráť,“ žmurkol na ňu.

„Ďakujem,“ cítila, ako jej líca zalieva horúčava. Toľko komplimentov už dlho nepočula.

„Pôjdeme sa niekam spolu najesť?“ navrhol.

„Jasné, poďme. Ale kam dáš kufor?“

„Aha, vidíš. Úplne som pri tebe zabudol na to, že mám aj kufor,“ zasmial sa a vošiel si rukou do vlasov. Pôsobil sebavedome, ale trochu nervózne. S jemným strniskom vyzeral nehorázne sexi a Sára sa rozochvel žalúdok, keď zacítila jeho parfum. Hassan ju zaujal viac, ako očakávala.

„Asi by som si mal najprv zohnať hotel. Vyhodím kufor na izbu a môžeme sa ísť najesť.“

„Ako povieš.“

„Poradiš mi, ktorý hotel je dobrý?“

„A aký konkrétne hľadáš?“

„Päťhviezdičkový s bazénom a saunou,“ uškrnul sa.

„Aj taký tu máme. Taxík nás tam odvezie.“

Uvedomila si, že Hassan naozaj nemá s peniazmi problém. Už len to, že sa rozhodol pre najdrahší hotel v meste, o niečom svedčilo. Takže Lenine obavy o tom, že je zaiste chudobný ako kostolná myš, boli neopodstatnené. Hotel Afrodita sídlil v centre a počula o ňom, že sem chodia len celebrity. Už pri vstupe na nich dýchal luxus. Hassan sa okolo seba poobzeral.

„Nie je to tu ako v Dubaji, ale ujde to,“ zamrmľal.

„Nepáči sa ti tu?“ pomyslela si, že je určite zvyknutý na ešte väčší luxus, doslova to z neho kričalo.

„Nie je to zlé.“

„Podľa mňa je tento hotel úžasný. Chodia sem aj zahraničné hviezdy,“ nadchýnala sa.

„Isteže, dievčatko,“ zašepkal a doslova ju spálil pohľadom. Namieril si to na recepciu a vybavil všetko potrebné ohľadom ubytovania. Sára z rozhovoru pochopila, že tu chce ostať celý týždeň. Neočakávala, že až tak dlho. O to viac ju to potešilo, aspoň ho lepšie spozná. Odišiel na izbu a ona ho čakala v reštaurácii. Aby nesedela len tak, objednala si kávu.

V päťhviezdičkovom hoteli ešte nikdy nebola, preto si to vychutnávala. Po-

dlaha čistá ako zrkadlo, obrovské lustre a okrasné sochy ju úplne uchvátili. Pri pohľade na ceny v nápojom lístku onemela. Ešte dobre, že si objednala len kávu, viac si nemôže dovoliť. Nemala prácu a vreckové, ktoré dostávala, jej muselo vydržať celý mesiac. Hassan sa vrátil s úsmevom na tvári a sadol si oproti nej.

„Už si si niečo vybrala?“ skúmavo sa na ňu zahľadel.

„Áno, kávu.“

Nadvihol tmavé obočie. „Iba kávu? A čo jedlo?“

„Je príliš drahé, nemám toľko peňazí,“ odvetila zahanbene. Hassan ju chytil za ruku.

„Objednaj si, na čo máš chuť, ja to predsa zaplatím. Pozývam ťa.“

Presne na to čakala. „Ďakujem,“ usmiala sa. Okrem hlavného jedla si dala aj veľký zmrzlinový pohár. Cítila sa v jeho spoločnosti božsky. Hassan sršal vtipom, mal veľmi kultivované spôsoby a ohuroval ju inteligenciou.

„Si naozaj nádherná,“ nešetril komplimentmi. Mala pocit, že ju chce celú prečítať.

„Nikdy som si to o sebe nemyslela.“

„Prečo?“

„Nie som žiadna modelka.“

„Len to ťa trápi?“

„Trápi ma to, lebo sa snažím schudnúť a nedarí sa mi to.“

„Nechcem, aby si schudla. Páčiš sa mi taká, aká si.“

Ešte nikdy jej žiaden muž nelichotil s takou vášňou. Dokonca ani Patrik nie. Ako zhypnotizovaná hltala každé jeho slovo.

„Naozaj si to myslíš?“

„Máš krivky bohyně a tie najkrajšie oči, aké som kedy videl. Už nepochybujem o tom, že som naozaj zaľúbený.“

Nevedela, čo má povedať. Zo svojich citov sa jej už vyznal cez internet a teraz, keď to hovoril aj naživo, znelo to skutočne presvedčivo. Neklamal jej. Videla to v jeho očiach, v správani.

Usmieval sa. Sršal šarmom a vtipom. A mal exotický pôvod, po akom túžila nejdna žena.

„Naše telefonáty mali svoj význam, Sára. Mám pocit, že ťa poznám celý život,“ pobožkal ju na dlaň. Oslnivo sa usmiala. Veľmi rýchlo sa pri ňom uvoľnila a začala s ním koketovať. Hassan zrazu vytiahol z vrečka malú krabičku. Sárine oči sa zaleskli zvedavosťou.

„Pre teba. Diamanty... ako som ti sľúbil.“

Sára otvorila krabičku a zhíkla. „Ach, tie sú ale nádherné!“

Červené a modré diamanty sa ligotali a ona nepochybovala o tom, že sú pravé.

„Rád som urobil radosť takej krásnej žene.“

„Ďakujem ti, veľmi si ma potešil.“

„Uvidíme sa aj zajtra?“ zmenil tému Hassan.

Zajtra? Ach, všetko sa dialo tak rýchlo. Nestihla sa ešte spamätať z ich stretnutia a z diamantov, ktoré jej daroval, a už musela myslieť na zajtrajšok. „Uvidíme sa,“ prikývla.

„Prečo to hovoríš akosi váhavo?“ zamračil sa.

„Neviem, čo by mi na to povedali naši,“ vyhrkla.

„Majú niečo proti mne?“

„Ale nie!“

„Si si tým istá?“

Zamyslela sa. Nemohla mu predsa povedať, že otec neznáša moslimov. Hneď na prvom rande by ho odohnala a to nechcela. Otcove názory jej mohli byť ukradnuté. Je dospelá a môže si robiť, čo len chce.

„Mali trochu obavy, že sa mám stretnúť s cudzím mužom.“

„To je prirodzené. Nezazlievaj im to, si ich dcéra a majú o teba strach. No ja nie som cudzí, poznáme sa predsa už dlhé mesiace,“ posunul sa k nej a sebavedome si ovinul ruku okolo jej pása.

„A oddnes budeš moja priateľka. Reálna, nielen virtuálna, pretože my dvaja patríme k sebe,“ majetnícky si ju k sebe pritiahol a pobožkal ju. Ostala ako omráčená.

„Ja... asi áno,“ habkala.

„Čo áno?“ pobavene na ňu pozrel.

„Že k sebe patríme.“

„O tom nepochybuj,“ žmurkol na ňu.

Páčilo sa mu, že je z neho namätko. Neprekvapil ho fakt, že sa európska rybka rýchlo chytí na udicu. Ženám záležalo na peniazoch a ani Sára nebola výnimkou. Už od samého začiatku vedel, že nepatrí medzi sebavedomé intelektuálky, ale skôr medzi naivky, s ktorými sa dalo ľahko manipulovať. Jemu to však vyhovovalo.

Ďalším bozkom si ich reálny vzťah potvrdili. Sára sa dívala na diamanty, potom na Hassana a zasa na diamanty. Bolo to ako vo sne.

4. kapitola

Po troch hodinách čakania na Sárú začal byť Samuel nervózny. Kde asi je- ho dcéra teraz je a čo robí s tým Arabom? Mysľou mu bežali tie najstrašnejšie scenáre. Čo ak ju znásilní alebo zabije? Alebo má pri sebe bombu. Svoje obavy predostrel Anne, ktorá nad ním nechápavo krútila hlavou.

„Samuel, upokoj sa. Sú len štyri popoludní, určite sa čoskoro vráti. A nepozerať toľko televíziu. Nerobí ti to dobre. Nemôžeš predsa všetkých tých ľudí

podozrieť s terorizmu,“ povzdychla si. I ona mala obavy, ale nechcela zasahovať do dcérinho života, pokiaľ to nie je nutné.

„Dobre, dobre, ale i tak. Človek nikdy nevie, čo sa odohráva v hlave chlapa, ktorý je úplne inej mentality. Čo ak jej ublíži?“ nemohol sa zbaviť zlého pocitu.

„Ak sa tak veľmi o ňu bojíš, zavolám jej.“

„Nie, urobím to ja.“

Samuel vzal mobil a vytočil Sárino číslo. Mračil sa tak neúprosne, až si Anna myslela, že ho znovu ovládne hnev a na Sárú určite nakričí.

„Zvoní to, ale nedvíha,“ zlostne zrušil hovor.

„Možno si vypla zvonenie.“

Pri dverách sa zrazu ozval zvonček.

„Určite je to Sára,“ Anna podišla k dverám a otvorila ich. Naozaj tam stála.

„No konečne si doma, už sme sa o teba začínali báť.“

„Ako vždy, zasa preháňate. Nešla som predsa von v noci a ako vidíte, som živá a zdravá,“ Sára vyčítavo pozrela na Samuela, ktorému padol kameň zo srdca.

„Som skutočne rád, že si nažive. Ako bolo s Arabom?“ spýtal sa sarkasticky.

„Otec, on má aj meno. Volá sa Hassan.“

Samuel si prekrižil ruky cez prsia a oprel sa o zárubňu dverí. „Tak aký je Hassan? Pochvál sa, som veľmi zvedavý.“

„Chceš ma vypočúvať?“

„Mám snáď právo vedieť, s akými ľuďmi sa moja dcéra stretáva. Si síce dospelá, no ešte stále bývaš pod mojou strechou.“

Sára sa nahučala. „Nevravel si, že si môžem robiť, čo sa mi zachce? Akosi prirýchlo si zmenil názor!“ Najradšej by mu vykričala, že sa nemôže dočkať, kedy sa odtiaľto odsťahuje. Keby mala dostatok financií, už dávno by sa osamostatnila. V tomto byte sa cítila stiesnene, pretože nebola sama sebe paňou. A otec zasa preháňal. Rozčuľovalo ju to. Nie je už predsa malé dečko!

„Beriem svoje slová späť. Nemôžeš si robiť, čo sa ti zachce, pokiaľ ma nepresvedčíš o tom, že si to zaslúžiš.“

„A čo mám podľa teba urobiť?“

„Na začiatok postačí, keď mi o ňom niečo povieš.“

Povzdychla si.

„Hassan je úplne normálny muž. Je vzdelaný, bohatý a veľmi milý!“ slovo bohatý nezabudla zdôrazniť.

„Tak to musíš byť spokojná, že si sa s ním zoznámila. A teda... už odišiel naspäť do Dubaja?“

„Nie. Hassan si tu zarezervoval hotel na celý týždeň. Chce spoznať našu krajinu.“

Samuelovi sa to ani trochu nepáčilo. Jas, ktorý videl v dcériných očiach, ho znepokojoval.

„Dávaj si na neho pozor,“ povedal vážne.

„Prestaň s tým!“ osopila sa na neho.

„Mieniš sa s ním ďalej stretávať?“

„To by už stačilo. Nechaj ju,“ zasiahla Anna. Ak sa kvôli niečomu hádali, tak obvykle len kvôli Sára, ktorá neustále rebelovala. Samuelovi stvrdla tvár ako kameň. Nahnevane odišiel do obývačky, kde si zapol televízor a rozhodol sa, že celú túto situáciu bude ignorovať. Anna opäť stála na Sárinej strane. Prečo bolo niekedy tak veľmi zložité vychovávať deti? Nie vždy sa zhodli v tom, čo je pre ich dcéru správne, no pri Dominikovi taký problém nemali. Syn sa správal vždy ukázkovo a Samuel nemal dôvod ho poučovať, keďže videl, že je spoľahlivý a zodpovedný. Dokonca si Dominik doteraz nenašiel dievča, tak veľmi mu záležalo na vzdelaní. Sára sa zasnene zahľadela do prázdna. Mala plnú hlavu svojho nového exotického priateľa s tučným bankovým kontom.

„Povieš aspoň mne, ako bolo na rande?“ spýtala sa so záujmom Anna. Vedela presne, čo na Sáru platí a okamžite si získala jej pozornosť.

„Tebe to poviem, lebo viem, že ma nebudeš kritizovať, ani mi nič zakazovať.“

„Ach, nie je to úplne tak, len rešpektujem, že si dospelá. Neznamená to však, že nemám o teba strach.“

Sára prevrátila oči. „Už si ako otec. Čo sa o mňa toľko bojíte? Viem, čo robím.“

„Ja ti verím. Len skús pochopiť, že nám s otcom záleží na tvojom šťastí.“

„Ak je to naozaj tak, prečo sa do mňa toľko staráte? Teda... ty ani nie, ale otec mi už ide poriadne na nervy! Mám svoj život a chcem si ho zariadiť podľa seba!“ tvrdohlavu si stála za svojím.

„Rozumiem ti. Nemusíš sa hneď rozčuľovať. Veď vidíš, že som sa ťa zastala,“ povzdychla si Anna. Sára pocítila výčitky svedomia, keď si uvedomila, aká je matka utrpená.

„Prepáč, mama, máš pravdu,“ chytila ju za ruku. „Ďakujem ti.“

„Je veľmi ťažké stáť medzi dvoma mlynskými kameňmi,“ Anne sa v očiach zaleskli slzy. Ach, nie, len nech neplače, pomyslela si Sára. Pochopila, čo tým myslí. Keď sa jej neraz zastala, doplatila na to tým, že sa pohádala s otcom. Zamrzelo ju to.

„Nabudúce nehovor nič a ja si to s otcom vyriešim sama. Nechcem, aby sa na teba hneval.“

„Dobre, a teraz mi povedz, ako bolo na rande?“ Anna položila dve šálky s kávou na stôl a sadla si oproti dcére.

„Je úžasný,“ usmiala sa. „Nikdy som nestretla pozornejšieho muža.“

„A ako to medzi vami vidíš?“

„Máme sa radi. Už dlho.“

Anna sa zamračila. „Ako to môžeš povedať? Veď dnes ste sa prvýkrát stretli.“

„Lenže sa poznáme dlhé mesiace. Vídali sme sa cez skype. Dnes je moderná doba a takýmto spôsobom sme v podstate budovali náš vzťah.“

Anne sa to nepozdávalo. Ako môže mať niekto vzťah cez internet? Je to vôbec možné? Kedysi niečo také neexistovalo. Chlapci a dievčatá sa reálne stretávali a rozprávali, chodili spolu na prechádzky, do kina. Je možné, aby sa Sára s tým mužom spoznala aj takto virtuálne?

„A si si istá, že ho poznáš tak dobre, ako keby si sa s ním stykala aj reálne?“

„Nepochybujem o tom, že je to ten pravý,“ vyhrýkla Sára. Jej matka na ňu vydesene vytreštila oči.

„To ešte nemôžeš vedieť. Je priskoro tvrdiť, že je to ten pravý!“

„On ma ľúbi, povedal mi to. A ja cítim k nemu to isté.“

Anna stuhla. Čo by povedal na to Samuel? Asi by Hassana tisíckrát preklial. Musí niečo vymyslieť. Nechcela brániť dcére v novom vzťahu a súčasne túžila zbúrať manželove predsudky, ktoré mal voči moslimom. Čo ak je Hassan naozaj dobrý človek? Nemali by mu dať šancu? Veď predsa išlo o šťastie ich dcéry.

„Ak je to teda tak, mala by si ho k nám priviesť.“

„Čože?“

„No... ak je to medzi vami také vážne, čo keby si ho pozvala k nám na obed? Napríklad zajtra?“

„Otec to nedovolí.“

„Ale dovoľ, porozprávam sa s ním.“ Anna si nebola istá, ako spracuje Samuela, aby s tým súhlasil, ale nejako ho už presvedčí. Sára sa zdvihli kútiky úst. Spokojne odkráčala do svojej izby, keď jej vtom pípol mobil. Správa od Hassana ju potešila.

„Nemôžem sa dočkať, keď ťa znovu uvidím. Prídem po teba už ráno.“

„Budem ťa čakať.“

„Teším sa na teba, láska.“

„Aj ja na teba.“

Rozhodla sa, že mu o rodinnom obede zatiaľ nepovie, pokiaľ nebude mať isté, že s tým súhlasí i otec. Nedočkavo vytočila Lenino číslo, aby jej mohla oznámiť novinku. Len čo Lena zdvihla, Sára na ňu spustila lavínu informácií.

„Ahoj, neuveríš, čo mám nové. Život sa mi otočil o stoosemdesiat stupňov. Stretla som sa s Hassanom a je to ten najúžasnejší muž!“

„Ahoj, Sára. Namiešal ti do drinku nejaké drogy, že tá tak opantal?“ zasmiala sa na druhej strane linky Lena.

„Aké drogy? Prečo ma neberieš vážne?“

„Beriem ťa vážne, len nedokážem pochopiť, ako si môžeš byť po jednom stretnutí taká istá, že lepšieho muža nestretneš?“

„Lena, prestaň!“

„Dobre, už som ticho. Tak ako bolo?“

„Krajšie rande som ešte nezažila. A uvidíme sa aj zajtra. Vôbec nie je chudobný, ako si tvrdila. Inak by si nedovolil ubytovať sa v najdrahšom hoteli v našom meste!“

„Už rozumiem. Doprial ti luxus a tým si ťa získal,“ neodpustila si poznámku Lena, čo Sáru veľmi nahnevalo. Mala už tých rečí dosť.

„Myslela som si, že sme kamarátky, ale ty mi normálne závidíš!“

Lena sa rozosmiala, no vzápätí zväžnela. „Len sa ti snažím otvoriť oči. Alebo popieraš, že ti nezáleží predovšetkým na tom, aby bol finančne zabezpečený?“

Sára si povzdychla. Svoju vypočítavosť si dobre uvedomovala a pred Lenou sa nemusela hrať na svätuškátku.

„Máš pravdu, záleží mi na tom. Veď vieš, že peniaze mám veľmi rada. No ja som do Hassana naozaj zaľúbená. To, že je bohatý, je len bonus.“

„Isteže. Tak ti prajem veľa šťastia, nech vám to vyjde.“

Sára postrehla v Leninom hlase iróniu. Tešilo ju, že jej kamarátka závidí. Aspoň raz je na výslni ona.

5. kapitola

Hassan sa v hoteli nudil. So Sárou strávil popoludnie a potom poctivo docupkala domov ako vzorná dcéra. I keď sa s ním nerozhodla ostať cez noc, cítil z nej, že nebude vôbec tvrdý oriešok a zlomí ju rýchlo. Dával tomu pár dní, možno týždňov, kým dosiahne, čo chce. Teraz by sa mohol ísť niekam zabaviť. Napravil si golier na košeli a prehodil cez seba čierne priliehavé sako. Zavolať si taxík a nechal sa odviezť na diskotéku.

Už pri vstupe oňho zavadilo niekoľko očí. Ženských očí. Pomyslel si, že sú ako slepky, ktoré si idú za ním odtrhnúť krk, len aby si doňho dobli. Všetky boli síce vyzývavé, ale tuctové. Hľadal niečo výnimočné, dych vyrážajúce. Napokon ju našiel. A naozaj mu vyrazila dych. Stačil mu jediný pohľad na krásnu blondínku s bledou pletou a vedel, že je kráľovnou diskotéky medzi tým zverincom.

Dievčina mohla mať sotva dvadsať. Dlhé plavé vlasy jej splývali až na chrbát a tvárila sa celkom sebavedome. Oproti nej sedela kamarátka, s ktorou popíjali šampanské. Mladá žena vo vyzývavo krátkych šatách Hassanovi doslova zatemnila mozog. Vyzerala nádherne. O tu druhú sotva zavadil pohľadom, postavil sa k ním a sebavedomo sa usmial na blondínu.

„Smiem prosiť?“ galantne ju požiadal o tanec a dúfal, že rozumie anglicky. Neznáma na neho prekvapene pozrela. Chvíľu si ho premeriavala, ale napokon sa usmiala a povedala plynulou angličtinou:

„Rada si zatancujem,“ vystrela k nemu ruku a žmurkla na kamarátku, ktorá sa netvárila priveľmi nadšene. Hassan ju objal okolo pása a pritlačil sa k nej najtesnejšie, ako to len išlo. Zjavne jej to neprekážalo a ešte sa aj pritom chichúňala. Chvíľu spolu tancovali a keď ju pohladil po zadku, došlo mu, že to bude ľahká korisť. Mal na takéto ženy čuch a ani v tejto sa nezmylil. Po pár pohárikoch s ním odišla na hotel. Vrhla sa na neho už vo výťahu. No toto? Je tu ešte len jeden deň a už má také šťastie? Celý hárem by si mohol dovieť, keby chcel!

Nemusel sa o nič snažiť, pretože išla rovno na vec a bez hanby sa pred ním obnažila. Pousmial sa. Takúto ženu by si nikdy nevzal za manželku, ale na radovánky bola ako stvorená. Chytil ju pod krk, otočil chrbtom k sebe, a ostro do nej vnikol.

Vychutnával si jej telo a ani na moment nepomyslel na to, že zrádza Sáru. Prečo by ho to málo trápiť? Ona predsa nemusí nič vedieť. Keď vyvrcholil, prevrátil sa na chrbát a želal si, aby neznáma korisť odišla. Na jeho prevrpenie sa začala bez slova obliekať, akoby mu čítala myšlienky. Mala naponáhlo. Rýchlo vytiahol z peňaženky niekoľko stoviek a podal jej ich. Vzala si ich bez mihnutia oka a pohla sa k dverám.

„Aspoň mi povedz, ako sa voláš?“ spýtal sa.

„Možno nabudúce,“ odvetila so strojeným úsmevom a vyšla z izby. Hassan sa hlasno rozosmial. To bolo aké dobré? Dostal tú, na ktorú si ukázal, a po strávenej noci mu stačilo na ňu pozrieť, aby pochopila, že má odísť. Nič sa ho nepýtala, len si vzala svoj zárobok a odišla. Jednoducho profesionálka.

* * *

Sára prišla na stretnutie s Hassanom o niečo neskôr. Schválne. Aby on čakal na ňu, nie ona na neho. Stretli sa pred hotelom Afrodita. Bol elegantne nahodený a sršal z neho šarm. Privítal ju vrúcnyh objatím.

„Ako si sa vyspala?“

„Výborne. A ty?“

„Nemohol som vôbec spať, lebo som na teba celú noc myslel,“ zaklamal. V skutočnosti myslel na divošku, s ktorou strávil noc. Pri spomienke na ňu mu zaiskrolo v očiach. Ako prišla, tak aj odišla, a Sára sa to nikdy nedozvie.

„To vážne?“ Sára to lichotilo.

„Tomu ver. Dostala si sa mi pod kožu.“

„To mi ešte žiaden muž nepovedal.“

„Páči sa ti, čo ti hovorím?“

Prikývla. „Veľmi.“

Sára zneli Hassanove slová ako tá najkrajšia symfónia. Ani na moment nezapochybovala o ich dôveryhodnosti. Tam, na ulici, pred hotelom stáli v ob-
jati a hľadeli si do očí. A vyznávali si lásku. Možno by filmári zachytili jednu
z najromantickejších scén – pri pohľade na nich.

„Som šťastný, že sme spolu. Prenajal som auto, tak si môžeme urobiť výlet,“
ukázal na pristavený mercedes.

„A kam by si chcel ísť? U nás nie je nič zaujímavé.“

„Tomu neverím. Slovensko je veľmi pôsobivá krajina. Máte tu hory a lesy,
čo v Dubaji chýba.“

„Ja by som radšej videla tu vašu púšť, ťavy a mrakodrapy,“ zasnívala sa.

„Tak poď so mnou do Dubaja.“

„To nie je reálne,“ smutne poznamenala, uvedomujúc si, že na letenku do
Dubaja by nikdy nemala.

„A prečo nie?“

„Nemôžem si to dovoliť. A naši by mi nikdy nedali tak veľa peňazí. Dovo-
lenka v Dubaji nie je práve najlacnejšia.“

Hassan sa zasmial. Odľahlo mu, že iba to ju trápilo. „Peniaze nie sú prob-
lém. Rád ti letenku zaplatím a tiež celý pobyt.“

„To by som v žiadnom prípade neprijala. Nechcem ti byť nič dlžná.“

„Sára, dobre ma počúvaj,“ chytil ju za ruku, „si moja priateľka a ak ti niečo
zaplatím, nemusíš mi to vracať. Ak poviem, že ťa pozývam do Dubaja a všetko ti
uhradím, ber to ako dar. Chcem ťa obdarovávať stále, pretože si to zaslúžiš.“

Nevedela, čo na to povedať. Veľmi by chcela byť s ním a predstava roman-
tickej dovolenky po Hassanovom boku ju doslova vynášala do nebies.

„Bolo by to úžasné, len mám obavy, že naši by s tým nesúhlasili.“

Hassan sa zamračil.

„Prečo by im to malo prekážať?“

Sára na moment stíchla. Už len z dôvodu, ako otec nemal rád ich kultúru
a náboženstvo, pomyslela si. To mu však nemôže povedať.

„Spomínala som ti, že sa o mňa boja, akoby som bola malé decko,“ mykla
plecami. Vtom jej zazvonil mobil. „To je mama,“ prijala hovor.

„Áno, mami?“

„Srdiečko, otec súhlasil.“

„Ako, prosím?“

„Povedal, že môžeš k nám Hassana priviesť. Dnes na obed.“

„Si si istá?“

„Stopercentne. Bude slušný, nemusíš sa obávať. Sľúbil mi to.“

„Dobre, porozprávam sa s Hassanom. Ak bude súhlasiť, prideme.“

Zrušila hovor a veľavýznamne pozrela na Hassana. „Si k nám pozvaný na obed.“

„Dnes?“

„Ak ti nebude prekážať, že zrušíme výlet.“

Usmial sa. „Ale kdeže. Rodina je predsa najdôležitejšia! Pozvanie prijímam a krásy Slovenska mi môžeš ukázať aj zajtra.“

Vzplanula v nej nádej, že nič nie je také čierne, ako sa zdalo. Keď otec spozná Hassana, azda konečne pochopí, že nie všetci moslimovia sú teroristi.

6. kapitola

Samuel sa nervózne prechádzal hore-dolu a netrpezlivo očakával príchod Sáry a Hassana. Ani trochu sa mu nepozdávalo, že bude musieť strpieť vo svojom byte akéhosi Araba, ktorý namotáva jeho dcéru. Nedôveroval mu a pochyboval, že sa to zmení. Anna pripravila obed a prestrela stôl pre štyroch. Dominik bol v škole, tak sa zoznámenia so Sáriným pofidérnym priateľom nezúčastní.

„Neprehnala si to trochu?“ zamračil sa Samuel, keď zbadal stôl preplnený jedlom.

„Prečo? Budeme mať hosťa, tak nech ho mám čím ponúknuť.“

„Lenže dnes nie sú Vianoce,“ frflal namrzene pri pohľade na tri druhy jedla, kopec zeleniny a krémeše. Veď nech si páňko z Dubaja pochutná na slovenských špecialitách. Najradšej by mu do taniera primiešal nejaký jed, aby na jeho dcéru zabudol. Uvedomil si bizarnosť svojich myšlienok a nespoznával sa. Z lásky k dcére by bol možno schopný i vraždiť. I keď to tak nie vždy vyzeralo, ale na deťoch mu záležalo. Keď zazvonil zvonček pri dverách, Anna ustrnula.

„Prosím, Samuel, kvôli Säre,“ zhlboka sa nadýchla, „nevyveď nejakú hlúpost.“

Odkášlal si. „Čo si to o mne myslíš?“

„Viem, že neznášaš moslimov. Nie že ti napadne niečo Hassanovi vyčítať. Svoje názory a teórie si radšej nechaj pre seba. Mysli na to, že je to priateľ našej dcéry,“ Anna sa obávala nejakého konfliktu.

„Hodinu s tým cudzincom nejak oželiem, ale ani o minútu viac,“ ubezpečil ju. Zvonček znovu zazvonil a sám Samuel sa podujal na to, že Hassana privíta. Len čo krásavec z Dubaja vstúpil dnu, premeral si ho prísny pohľadom. Mal tmavšiu pleť, akoby opálenú od silného slnka, a na sebe luxusný oblek. Sálal z neho kvalitný parfum a vlasy mal elegantne uhladené dozadu. Pri